

از هفته نامه ایكونوميست
برگردان به فارسی مسعود اندیشمند

آینده افغانستان مهمتر از آنست که با مزاج و مبالغه آن را خراب کرد^۱

گفتن این سخت است که کدام یکی از این موارد، بدترین حالت حامد کرزی را منعکس میسازد: همراهان دزد سالار وی (غارتگر)، یا ناسپاسی عمیق او به سربازان غربی ای که وی را با خون خود در کرسی قدرت نگه داشته اند. اما استعداد وی در غوغاهای غلط و غافلگیرانه باید ناشی از یکی آن دو مورد باشد.

در لویه جرگه، یک مجلسی متشکل از ۲۵۰۰ بزرگان افغان، که بخصوص توسط آقای کرزی جمع آوری شده بود به اتفاق آراء به امضای پیمان امنیتی میان افغانستان و امریکا رای دادند. این پیمان پایه قانونی را برای ۸۰۰۰ تا ۱۲۰۰۰ نیروهای امریکا و ناتو پس از ۲۰۱۴ هنگامیکه آنها به عملیات جنگی در افغانستان خاتمه میدهند، فراهم میکند. توافق بر سر این پیمان که ماه هاست به درازا می کشد، اما حالا رئیس جمهور افغانستان به طور ناگهانی، پیمان مذکور را توسط تصمیم شخصی خودش با امتناع از امضایه مخاطره کشانده است. بااینکه جناب کرزی میدانند که امریکایی ها پافشاری می نمایند تا همه چیز تا آخر سال ۲۰۱۳ موفقانه تمام شود (بخاطر اینکه امریکایی ها میخواهند پس از آن برنامه ریزی خود را آغاز کنند)، ولی حالا کرزی به این باور است که جانشین وی در پای این توافقنامه امضاء بگذارد. این به این معنی است که باید تا پس از انتخابات ریاست جمهوری تا پس از ماه اپریل ۲۰۱۴ منتظر ماند. سوزان رایس، مشاور امنیت ملی امریکا، یک ملاقاتی را دو هفته پیش در کابل با تندخویی خاتمه داد. وی گفت که بدون امضای به موقع توسط آقای کرزی، آمادگی ها برای "گزینه ی صفر" - خروج تمام نیرو های خارجی از افغانستان پس از ۲۰۱۴ خواهد انجامید.

این امر میتواند فاجعه آمیز برای افغانستان تمام شود. بر اساس این پیمان امریکا و متحدانش به نیروهای ارتش ملی افغانستان "تمرین، کمک و مشوره" میدهند؛ که در حال حاضر رهبری تقریباً تمام عملیات علیه شورشیان طالبان را همین نیروها بدست دارند. حضور امریکایی ها برای فراهم نمودن تدارکات، پشتیبانی هوایی، اطلاعات و "کمک انتقال نظامی و مجروحان نظامی به بیمارستان" حیاتی است. و همچنان ادامه کمک های نظامی و توسعه ای مهم پنداشته می شود. بخش بزرگ هزینه سالانه ۴ میلیارد دالر مورد نیاز برای پایدارسازی نیروهای نظامی افغانستان از کمک آمریکا می آید. در حالی که همینطور کمک کنندگان دیگر بین المللی به همین مقدار پول برای برنامه های ملکی وعده داده اند.

بدون یک توافقنامه امنیتی تمام این کمک ها در معرض خطر قرار میگیرد. آخرین باری که یک ابر قدرت، نیروهای خود را از افغانستان خارج نمود و کمک های خود را به نیروهای افغان که فعالانه در مقابل شورشیان می جنگیدند قطع کرد (روسیه در سال ۱۹۹۲) بود و در نتیجه آن، کشور افغانستان در جنگ داخلی فرو رفت. تنها همین یک

چشم انداز کافیسست که بسیاری افغانها وحشت زده شوند. دستاورد های دهه گذشته از نظر آموزش و پرورش (به ویژه برای دختران)، بهداشت، رسانه های پرجنب و جوش، کسب و کار های جدید و ظهور جوانان حرفه ای شایسته افغان از دست خواهد رفت. چرا آقای کرزی باید این همه را به مخاطره اندازد؟ این قلاش (حیله گر مفلس و بیکاره) قدیمی شاید سعی کند تا به نفوذ خود تا وقتی که دفتر را ترک بگوید ادامه بدهد. و یا شاید هم بخاطر خشم انباشته شده وی با امریکایی ها باشد. او اغلب جنگ میان امریکایی ها و طالبان را که قربانی آن شهروندان افغانستان هستند، نکوهش می کند. وی بخصوص از یورش نیروهای خارجی به خانه های افغانها متنفر است. وی همچنان به نحوی که متحدانش او را تعریف میکنند عصبانی است (وی با شادمانی در لویه جرگه گفت: "آنها به من اعتماد ندارند و من به آنها"). مهمتر از همه، او فکر میکند که کشورش برای امریکایی ها از اهمیت خیلی زیاد برخوردار است و به آسانی افغانستان را رها نمیکنند. صحبت با جانشینانش

آقای کرزی بطور خطرناکی (با این کارهایش) بطور اغراق آمیز (با کوشش کردن اینکه دست بالا درین چانه زنی داشته باشد) به پیش میرود. بیشتر امریکایی ها برین باور اند که جنگ در افغانستان دست آورد چندان نداشته است، و خیلی خوشحال خواهند شد تا (هرچه زودتر) از اینجا رهایی یابند. اما آقای کرزی در مورد یک چیز به حق است: این به منافع غرب نیست که افغانستان را رها کنند تا این کشور از هم بپاشد و بار دیگر به پایگاه افراط گرایان و جهادی ها تبدیل شود. القاعده که در مناطق قبیله ای کوهستانی پاکستان پنهان شده اند، ضعیف شده اند اما از بین نرفته اند. حفظ یک نیروی ضد تروریسم در افغانستان خیلی مهم تر از آن است تا بخاطر چنین روشی (مزاجی و رنجشی آقای کرزی) آن را از دست داد. قسمیکه لویه جرگه نشان داد، بسیاری از افغانها خواستار ماندن امریکا هستند؛ همینطور دو نامزد پیشرو ریاست جمهور عبدالله عبدالله و اشرف غنی که به ترتیب وزیر اسبق خارجه و دارایی بودند پشتیبان ماندن امریکا در افغانستان هستند. امریکا باید با آنها شروع به برنامه ریزی کند و همچنان سر وزرای مورد نظرشان صحبت کند. آقای کرزی دیگر تا آنوقت به زودی خواهد رفت.

---

¹ <http://www.economist.com/news/leaders/21591178-best-way-cope-hamid-karzais-latest-stunt-deal-his-successors-too-important>